

ת"פ 18499/04/19 - מדינת ישראל נגד אמיר גבר, עומרי מוזפר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18499-04-19 מדינת ישראל נ' גבר(עציר)

בפני	כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ
המאשימה	מדינת ישראל ע"י עו"ד צור חוטה
נגד	
הנאשם	אמיר גבר
הטוען לזכות	עומרי מוזפר

שניהם ע"י עו"ד הילה מזל מוהדב

החלטה

לפני בקשת המאשימה להכריז על הנאשם סוחר סמים ולחלט אופנוע הרשום על שמו ונתפס בחזקתו.

על פי סע' 36א(ב) ו- 31(6)א(א) לפקודת הסמים המסוכנים, מי שהורשע בעבירת סמים והוכח כי הפיק ממנה רווח או היה צפוי להפיק ממנה רווח, הוא סוחר סמים אשר קמה חזקה כי רכוש המצוי בחזקתו שייך לו, וכי מקור הרכוש הוא בעסקאות סמים ועל כן יש לחלט את הרכוש, אלא אם הוכיח הנאשם כי "**האמצעים להשגת הרכוש היו חוקיים**" או אם בית המשפט "**סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט**".

פסיקה עקבית קובעת, כי מטרתו של החילוט אינה עונשית, אלא הרתעתית, ונועדה לשלול את התמריץ הכלכלי שבביצוע עבירות סמים. ר' למשל ע"פ 7475/95, צ'רלי בן שטרית:

"חילוט אינו עונש, במשמעותו המובהקת של מושג זה ותכליתו אינה "עונשית", אלא "הוצאת בלעו של גזלן מפיו". אכן, מן ההיבט החשבונאי, אין זה משנה כיצד "תכונה" נטילת הכספים מרשותם של המערערים, ומבחינתם חד הוא, אם ה"נטילה" כאמור תהיה בדרך של "תשלום קנס" או בדרך של "חילוט". ברם, מן ההיבט הציבורי יש חשיבות ראשונה במעלה להבחנה בין השניים: קנס - "מכה" את העבריין בכיסו בשל הפרת הדין, בשיעור שקובע החוק והוא משתלם ממשאביו הכספיים הלגיטימיים של הנידון ואילו חילוט - נוטל מן הנידון רכוש שהושג בעבירת סמים ללא קשר לערכו ולשיעורו, כרכוש שאינו שייך לו אלא מוחזק על-ידיו שלא כדין. וזאת גם זאת: קנס - אפשר לא לשלם ולשאת תמורתו במאסר, ואילו חילוט - אינו "משתלם", אין מאסר תמורתו ובפועל הוא מקנה את הרכוש, פשוטו כמשמעו, לציבור. לחילוט - כמוסבר בדברי ההסבר להצעת חוק לתיקון פקודת הסמים המסוכנים (מס' 3), תשמ"ח-1988 - ערך מרתיע ממדרגה ראשונה. וזאת, לא בשל עוצמת הפגיעה בכיסו של העבריין, אלא בשל כך שהוא מאיין את המניע הדוחף וממריץ לביצוע עבירות הסמים - רווח עצום על רקע של סיכון קל יחסית."

הנאשם הורשע בביצוע עבירות סמים אשר כתוצאה מהן הפיק וניסה להפיק הכנסות של אלפי שקלים ועל כן יש להכריז עליו סוחר סמים והנטל עליו להראות כי רכש את האופנוע בכסף שמקורו כשר, או לחלופין להראות טעם מיוחד להמנע מחילוטו.

הוגשה בקשה, שנערכה על ידי עורכת דין המייצגת לצורך הליך החילוט את הנאשם ואדם נוסף בשם עומרי מוזפר (להלן: **הטוען לזכות**), בה בקשה בשם השניים להמנע מחילוט האופנוע. בבקשה נטען, כי הנאשם רכש את האופנוע ביום 10.3.19 בעבור 39,000 ש"ח, ובו ביום מכר אותו לטוען לזכות בעבור 30,000 ש"ח, מתוכם קיבל 24,000 ש"ח במעמד העסקה, ונותר חוב של 6,000 ש"ח. לתמיכה בטענה צורף זכרון דברים בין השניים, אשר נחתם על ידי שני עדים.

לצד זאת נטען בבקשה, כי האופנוע לא שימש לביצוע העבירה וכי רווחיו של הנאשם מעסקאות הסמים היו נמוכים, ואין עולה כי הנאשם רכש את האופנוע מרווחים אלו. בדיון לפני, וכן בהשלמה בכתב, טענה ב"כ הנאשם והטוען, כי מכיוון שהטוען שילם 80% מהתמורה, אין לחלט את האופנוע אלא להעבירו לידי.

לאחר שנתתי דעתי לטענות הנאשם והטוען לזכות, לא ראיתי כי נסתרה החזקה כי האופנוע הוא רכושו של הנאשם וכי נקנה מרווחי סמים ולא עלה כל טעם להמנע מחילוטו. אנמק:

ראשית אומר, כי במישור העובדתי טענותיו של הטוען לזכות רחוקות מאוד מלשכנע. התקשיתי להבין מדוע קנה הנאשם אופנוע ובו ביום מכר אותו לטוען לזכות, בהפסד כספי ניכר, של 9,000 ש"ח. ההסבר, כי הנאשם לאחר שקנה את האופנוע גילה שעבר תאונה, לא נתמך בשום ראיה. התקשיתי גם להבין למה הנאשם והטוען, ששניהם ערבים, יערכו ביניהם זכרון דברים דווקא בשפה העברית, ומדוע ראו השניים לנכון להחתים על זכרון הדברים שני עדים, כאשר לדברי הטוען לזכות הוא והנאשם חברי ילדות ויש ביניהם אמון מלא. עוד אציין, כי לא צורף לבקשה תצהיר מטעם הנאשם והוא בחר שלא להעיד.

שמיעת עדותם של הטוען לזכות ואחד העדים לחוזה לא סייעה להפיג את התהיות, ואף הוסיפה סימני שאלה חדשים. כך למשל התקשיתי להבין למה הטוען לא פנה לנאשם וביקש את כספו בחזרה, ומדוע קנה אופנוע, שילם את מרבית מחירו, אך השאיר אותו ברשות הנאשם ללא כל בטוחה.

בדיון אף עלה, כי הטוען לזכות היה מעורב בהליכים אחרים אשר נוגעים לשחרור רכוש שנתפס מהנאשם, באופן שמלמד על מעורבות שלו בענייניו של הנאשם, מעבר למה שעלה מהבקשה.

על מנת שלא להאריך, אפנה גם לקשיים עליהם הצביע כב' הש' צימרמן בהחלטתו בתיק ה"ת 53266-04-19, בה דחה את בקשת הטוען לזכות לקבל לידי את האופנוע. אדגיש, כי אינני מסתמך על קביעותיו של כב' הש' צימרמן, שהרי מדובר בקביעות של מותב אחר, לצורך סעד ביניים, והן אינן מחייבות אות בשלב זה. עם זאת אומר, כי עיינתי בעצמי בחומר שעמד לפניו, ומסקנותי כמסקנותיו.

במיוחד דברים אמורים בשים לב להערת כב' הש' צימרמן, כי הטוען לזכות לא הציג בדיון לפניו מסמכים שטען כי נמצאים ברשותו ומעידים על כך שלכאורה שילם לנאשם 24,000 ש"ח במזומן. ניתן היה לצפות, שלאחר ששופט העיר על חסרונם של מסמכים מהותיים אלו, יעשה הטוען מאמץ להציגם - ככל שהם קיימים - אך גם בדיון לפני לא הוצגה כל ראיה אובייקטיבית כי הטוען שילם לנאשם 24,000 ש"ח במזומן.

לאור אלה, דוחה את טענותיו העובדתיות של הטוען לזכות וקובע כי לא הוכח שקנה את האופנוע מהנאשם, או ערך עימו חוזה מכר - ואף ניתן לקבוע פוזיטיבית כי זכרון הדברים שהוצג אינו משקף עסקה בין השניים.

מעבר לדרוש אומר, כי גם לו הייתי מקבל את הטענות העובדתיות שהעלה הטוען לזכות (ואני רחוק מכך), לא היה בכך כדי להקים לו זכות באופנוע. מזכרון הדברים עולה, כי בין הנאשם לטוען לזכות סוכם שהבעלות באופנוע תעבור מהנאשם לטוען לזכות, לאחר שישלם הטוען לנאשם את מלוא המחיר. משכך, האופנוע נותר בבעלותו של הנאשם, ולטוען אין בו כל זכות חפצית, ולכל היותר יכולה להיות לו זכות תביעה כלפי הנאשם, ביחס לסכום שלפי הטענה שילם לו - זכות אשר לפי דברי הטוען עצמו, הוא בחר שלא לממש. ואדגיש שנית, כי הדברים נאמרים למעלה מהדרוש, שכן דחיתי את טענותיו העובדתיות של הטוען.

מכאן עולה, כי לא נסתרה החזקה שבסעי' 31(6)(ב) לפקודת הסמים, כי רכוש שנתפס בחזקתו של סוחר סמים שייך לו (ולמעשה, בשים לב לכך שהאופנוע רשום על שם הנאשם, אף ללא החזקה האמורה, המסקנה המתבקשת היא כי הנאשם הוא בעליו של האופנוע).

כפי מכיוון שהוכח שהנאשם הפיק רווח מעבירות סמים, רובץ עליו הנטל להראות כי "**האמצעים להשגת הרכוש היו חוקיים**". הנאשם לא טרח לפרט כיצד מימן את קניית האופנוע ומה היו מקורותיו הכספיים ואין לפני כל טענה, קל וחומר ראיה, כי הנאשם עבר בעבודה כשרה. מנגד, לאור עברו המכביד של הנאשם והעובדה שעל פי כתב האישום בו הודה לצד הכנסותיו כסוחר סמים הפיק הכנסות גם מסחר בכסף מזויף, אין כל בסיס להניח לטובתו כי היתה לו דרך לממן רכישת אופנוע בדרך כשרה. משכך, לא נסתרה החזקה כי האופנוע נקנה מרווחי סמים.

לאור אלה, מכריז על הנאשם סוחר סמים ומורה על חילוט האופנוע.

לאור התרשמותי הברורה, כי הטוען לזכות פעל בחוסר תום לב, ובשים לב לכך שטענות זהות אותן העלה כבר נדחו בהליך הקודם (ה"ת 52366-04-19) וחרף זאת בחר להטריח את בית המשפט שנית בהליך סרק, מחייבו בהוצאות בסך 3,000 ש"ח. הסכום ישולם עד יום 1.8.2020.

ניתנה היום, ט"ז תמוז תש"פ, 08 יולי 2020, בהעדר הצדדים.